

Perpetui fructum donavi nominis, idque
 Quo dare nil potui munere majus habes:
 Adde quod & rerum sola es tutela mearum,
 At te non parvi venit honoris onus.
 Quod numquam vox est de te mea muta, tuique
 Judiciis debes esse superba viri.
 Quæ ne quis possit temeraria dicere, persta,
 Et pariter serva meque piamque fidem.
 Nam tua, dum stetimus, turpi sine crimine mansit,
 Et tandem probitas irreprehensa fuit.
 Par eadem nostra nunc est tibi facta ruina.
 Conspicuum virtus hic tua ponat opus.
 Esse bonam facile est, ubi quod vetet esse, remotū est,
 Et nihil officio nupta quod obstat habet.
 Cum Deus intonuit, non se subducere nimbo,
 Id demum est pietas, id socialis amor.
 Rara quidem est virtus, quam non fortuna gubernet
 Quæ maneat stabili, cum fugit illa pede
 Siqua tamen pretii sibi merces ipsa petiti est,
 Inque parum lætis ardua rebus abest.
 Si tempus numeres, per secula nulla tacetur,
 Et loca mirantur, qua patet orbis iter.
 Aspicias ut longo teneat laudabilis ævo
 Nomen inextinctum Penelopæa fides?
 Cernis ut Admeti cantetur, & Hectoris uxor?
 Aufaque in accensos Iphias ire rogos?
 Ut vivat fama conjux Philæcia, cujus
 Iliacam celeri vir pede pressit humum?
 Nil opus est lætho pro me, sed amore, fideque:
 Non ex difficili fama petenda tibi est.
 Nec te credideris, quia non facis, ista moueri:
 Vela damus, quamvis remige puppis eat.
 Qui monet, ut facias, quod jam facis, ille monendo
 Laudat, & hortatu comprobat acta suo.

FINIS.

PU.

PUBLII OVIDII NASONIS

DE PONTO

LIBER PRIMUS.

Epistola I. Ad Brutum.

ARGUMENTUM.

Ad Brutum Romanum scribens Ovidius è Tomitana Urbe, & Pontica regione, ubi exulabat, à qua opus de Ponto appellavit, primo rogat, ut librum suum excipiat: deinde quid ibi contineatur, exponit.

Naso Tomitanæ jam non novus incola terræ,
 Hoc tibi de Getico littore mittit opus.
 Si vacat, hospitio peregrinos Brute libellos
 Excipe, dumque aliquo, quolibet abde loco.
 Publica non audent inter monumenta venire,
 Ne suus hoc illis clauferit auctor iter.
 Ah quoties dixi, certe nil turpe docetis,
 Ite, patet castis versibus iste locus.
 Nec tamen accedunt, sed, ut aspicias ipse. latere
 Sub lare privato tutius esse putant.
 Quæris ubi hos possis nullo componere læso:
 Qua steterant artes, pars, vacat illa tibi.
 Quid veniat novitate roges fortasse sub ipsa,
 Accipe, quodcumque est, dummodo non sit amor.
 Invenies quamvis non sit miserabilis index,
 Non minus hoc illo triste, quod ante dedi.
 Rebus idem, titulo differt, & epistola cui sit
 Non occultato nomine missa, docet.
 Nec vos hoc vultis, sed non prohibere potestis,
 Musa que ad invitos officiosa venit.

L 4

Quic

Neve fretum laudes terra magis: æquora semper
 Ventorum rabie solibus orba tument.
 Quocumque aspicias, campi cultore carentes,
 Vastaque, quæ nemo vindicet, arva jacent.
 Hostis adest dextra lævaque à parte timendus,
 Vicinoque metu terret utrumque latus.
 Altera Bithonias pars est sensura sagittas,
 Altera Sarmatica spicula missa manu.
 ¶ nunc, & veterum nobis exempla virorum;
 Qui forti casum mente tulere, refer.
 Et grave magnanimi robor mirare Rutili,
 Non usi reductis conditione dati.
 Smyrna virum tenuit, non pontus, & hostica tellus;
 Smyrna minus nullo pæne petenda loco.
 Non doluit patria Cynicus procul esse Sinopeus:
 Legit enim sedes, Attica terra, tuas.
 Arma Neoclides qui Persica contudit armis,
 Argolica primam sensit in urbe fugam.
 Pulsus Aristides patria Lacedæmona fugit,
 Inter quas dubium, quæ prior esset, erat.
 Cede puer facta Patroclus Opunta reliquit,
 Thessalicamque adiit hospes Achillis humum.
 Exul ab Hæmonia Pirenida cessit ad undam,
 Quo duce trabs Colchas sacra cucurrit aquas.
 Liquit Ageronides Sidonia mænna Cadmus,
 Poneret ut muros in meliore loco.
 Venit ad Adrastum Tydeus Calidone fugatus;
 Et Teucrum Veneti grata recepit humus.
 Quid referam veteres Romanæ gentis, apud quos
 Exsulibus tellus ultima Tybur erat?
 Persequar ut cunctos, nulli datus omnibus ævis
 Tam procul à patria est, horridiorve locus.
 Quo magis ignoscat sapientia vestra dolenti,
 Qui facit ex dictis non ita multa tuis.
 Nec tamen inficior, si possiat nostra coire
 Vulnera, præceptis posse coire tuis.
 Sed vereor, ne me frustra sanare labores,
 Nec juver admota perditus æger ope.

Nec

Nec loquor hæc, quia sit major prudentia nobis,
 Sed sim quam medico notior ipse mihi.
 Ut tamen hoc ita sit, munus tua grande voluntas
 Ad me pervenit, consulturque boni.

Epistola V. Ad uxorem.

ARGUMENTUM.

Ad uxorem scribens Poeta, canum se & languidum factum esse designat: Hujusque rei causas duas esse colligit: Senectutem scilicet, & dolorem, quo assidue conficitur. Deinde facta collatione Jasonis expeditionis, qui in ea loca pervenit, & sui exilii, docet suum malum majus fuisse illius opere & peregrinatione. Postremo optat ut possit in patriam redire, fruique dulcissimæ conjugis amplexu & colloquio, Cæsaribusque sacrificare.

¶ Am mihi deterior canis aspergitur ætas,
 Jamque meos vultus ruga senilis arat.
 Jam vigor, & quasso languent in corpore vires;
 Nec juveni lusus qui placuere, placent.
 Nec si me subito videas, agnoscere possis,
 Ætatis facta est tanta ruina meæ.
 ¶ Confiteor facere hæc annos: sed & altera causa est;
 Anxietas animi, continuusque labor.
 Nam mea per longos si quis mala digerat annos,
 Crede mihi, Pilio Nessore major ero.
 Cernis, ut in duris [& quid bove firmius?] arvis
 Fortia taurorum corpora frangat opus?
 Quæ numquam vacuo solita est cessare novali,
 Fructibus assiduis lasa senescit humus.
 Occidet, ad Circi si quis certamina semper,
 Non intermissis cursibus, ibit equus.
 Firma sit illa licet, solvetur in æquore navis,
 Quæ numquam liquidis sicca carebit aquis.

Me

Me quoque debilitat series immensa laborum;
 Ante meum tempus cogit & esse senem.
 Otia corpus alunt, animus quoque pascitur illis;
 Immodicus contra carpit utrumque labor.
 Aspice, in has partes quod venerit Æsone natus,
 Quam laudem à sera posteritate ferat.
 At labor illius nostro leviorque minorque,
 Si modo non verum nomina magna premunt.
 Ille est in Pontum Pelia mittente profectus,
 Qui vix Thessaliæ sine timendus erat.
 Cæsaris ira mihi nocuit, quem solis ab ortu
 Solis ad occasus utraque terra timet.
 Junctior Hæmonia est Ponto, quam Roma sit Istro;
 Et brevius quam nos ille peregit iter.
 Ille habuit comites primos telluris Achivæ,
 At nostram cuncti deseruere fugam.
 Nos fragili ligno vastum fulcavimus æquor:
 Quæ tulit Æsonidem, firma carina fuit.
 Nec mihi Typhis erat rector, nec Agenore natus
 Quas fugerem docuit, quas sequerereque vias.
 Illum tutata est cum Pallade regia Juno:
 Defendere meum numina nulla caput.
 Illum furtivæ juvere Cupidinis artes,
 Quas à me vellem non didicisset amans.
 Ille domum rediit, nos his moriemur in arvis,
 Perstiterit læsi si gravis ira Dei.
 Durius est igitur nostrum, fidissima conjux,
 Illo, quod subiit Æsone natus, onus.
 Te quoque, quam juvenem discedens urbe reliqui,
 Credibile est nostris insenuisse malis.
 O ego Dii faciant talem te cernere possim,
 Caraque mutatis insensula ferre comis.
 Amplectique meis corpus non pingue lacertis,
 Et gracile hoc fecit, dicere, cura mei.
 Et narrare meos flenti flens ipse labores,
 Sperato numquam colloquioque frui.
 Thuraque Cæsariibus cum conjuge Cæsare digna,
 Dis veris, memori debita ferre manu.

Me.

Memnonis hanc utinam lenito Cæsare mater
 Quam primum roseo provocet ore diem.

Epistola VI. Ad Maximum.

ARGUMENTUM.

Ad Maximum scribens Poeta, illum admonet ne
 miretur, si in carmen minus elegans & incultum
 offenderit: siquidem tot malis & situ ingenium
 oppressum, non possit eo calore insurgere, quo
 prius. Deinde docet, cur, quamvis sibi carmina
 nocuerint, tamen adhuc scribat. Postremo consi-
 lium exponit, cur non conetur facere optimum
 carmen, & illud polire.

Ille tuos quondam non ultimus inter amicos,
 Ut sua verba legas Maxime, Naso rogat.
 In quibus ingenium desiste requirere nostrum,
 Nescius exilii ne videre mihi.
 Cernis ut ignavum corrumpant otia corpus?
 Ut capiant vitium, ni moveantur aquæ?
 Sic mihi, si quis erat dicendi carminis usus,
 Desicit, estque minor factus inerte situ.
 Hæc quoque quæ legitis, si quid mihi Maxime credis
 Scribimus invita, vixque movente manu.
 Non libet in tales animum contendere curas:
 Nec venit in duros Musa vocata Getas.
 Ut tamen ipse vides, luctor deducere verum,
 Sed non fit fato mollior ipse meo.
 Cum relego, scripsisse pudet, quia plurima cerno,
 Me quoque qui feci, iudice digna lini.
 Nec tamen emendo, labor hic, quam scribere major,
 Mensque pati durum sustinet ægra nihil.
 Scilicet incipiam lima mordacius uti,
 Ut sub iudicium singula verba vocem?
 Torquet enim fortuna parum: nisi Lycus in Hebrum
 Confluat, & frondes alpinus addat Athos?

Par.

Quicquid id est, adiunge meis: nil impedit ortos
 Exule, servatis legibus urbe frui.
 Quod metuas non est. Antoni scripta leguntur:
 Doctus & in promptu carmina Brutus habet.
 Nec me nominibus furiosus confero tantis.
 Sæva Deos contra non tamen arma tuli.
 Denique Cæsareo, quod non desiderat ipse,
 Non caret è nostris ullus honore liber.
 Si dubitas de me laudes admitte Deorum,
 Et carmen dempto nomine sume meum.
 Adiuvat in bello pacatæ ramus olivæ,
 Proderit auctorem pacis habere nihil?
 Cum foret Aeneæ cervix subiecta parenti,
 Dicitur ipsa viro flamma dedisse viam.
 Fert liber Aeneaden, & non iter omne patebit.
 At patriæ pater hic ipsius ille fuit.
 Equus ita est audax, ut limine cogat abire
 Iactantem Pharia tinnula fistra manu?
 Ante Deum matrem cornu tibicen adunco
 Cum canit, exiguæ quis slipis æra neget?
 Scimus ab imperio fieri nil tale Dianæ,
 Unde tamen vivat, vaticinator habet.
 Ipsa movent animos superiorum numina nostros?
 Turpe nec est tali credulitate capi.
 En ego pro sistro, Phrygiique foraminæ buxi
 Gentis Iuleæ nomina sacra fero.
 Vaticinor, moneoque; locum date sacra ferenti,
 Non mihi, sed magno polcitur ille Deo.
 Nec quia vel mæruï, vel sensi principis iram.
 A nobis ipsum nolle putare coli.
 Vidi ego linigeræ numen violasse fatentem
 Isis, Iliacos ante federe focos.
 Alter ob huic similem privatus lumine culpam,
 Clamabat media se meruisse via.
 Talia cælestes fieri præconia gaudent.
 Ut sua quid valeant numina, teste probent.
 Sæpe levat pœnas, ereptaque lumina reddunt,
 Cum bene peccati pœnituisse vident.

Pœnitet ò, si quid miserorum creditur ulli,
 Pœnitet, & factò torqueor ipse meo.
 Cumque sit exilium, magis est mihi culpa dolori;
 Estque pati pœnam, quam meruisse minus.
 Ut mihi dii faveant, quibus test manifestior ipse,
 Pœna potest demi, culpa perennis erit.
 Mors faciet certe ne sim, cum venerit, exul:
 Ne non peccarim, mors quoque non faciet.
 Non igitur mirum est, si mens mea tabida facta
 De nive manantis more liquefcit aquæ.
 Estur ut occulta vitata putredine navis,
 Aquoreos scopulos, ut cavat unda falis.
 Roditur ut scabra positum rubigine ferrum,
 Conditus ut tineæ carpitur ore liber.
 Sic mea perpetuos curarum pectora morsus
 Fine quibus nullo conficiantur, habent.
 Nec prius hi mentem stimuli, quam vita relinquunt:
 Quique dolet, citius quam dolor ipse, cadet.
 Hoc mihi si superi, quorum sumus omnia, credent
 Forsitan exigua dignus habebor ope.
 Inque locum Scythico vacuum mutabor ab arcu,
 Plus isto duri, si precor, oris ero.

Epistola II. Ad Maximum.

ARGUMENTUM.

In hac epistola primo captat benevolentiam à Fabii
 persona, eum laudando. Deinde illum attentum
 reddit, cum docet ea de quibus dicturus sit:
 hoc est velle propria mala ingemiscere & ex-
 ponere, quæ multa esse narrat, hostium scilicet
 periculum, faciem loci, dolorem ex his rebus
 maximum, adeo ut cupiat mutari in aliquam ali-
 am formam. Colligit postremo, se clementia Cæ-
 saris confidere, ut exilii locum mutare liceat:
 Petitque à Maximo, ut id solum, nec aliud
 tentet.

Maxime, qui tanti mensuram nominis implet;
 Et geminas animi nobilitate genus.
 Qui nasci ut posses, quamvis cecidere trecenti,
 Non omnes Fabios abstulit una dies.
 Forsitan hæc à quo mittatur epistola quæras,
 Quisque loquar tecum, certior esse velis.
 Hei mihi, quid faciam? vereor ne nomine lecto;
 Durus, & adversa cætera mente legas.
 Viderit hæc si quis, tibi me scripsisse fateri
 Audebo, & propriis ingemuisse malis.
 Viderit, audebo tibi me scripsisse fateri,
 Atque modum culpæ notificare meæ.
 Qui dignum pœna cum me graviore fuisse
 Confitear possum vix graviora pati.
 Hostibus in mediis, interque pericula verfor,
 Tamquam cum patria pax sit adempta mihi:
 Qui mortis sævo geminent ut vulnere causas,
 Omnia vipereo spicula felle linunt.
 Hic eques instructus perterrita mœnia lustrat,
 More lupi clausas circumeuntis oves.
 At semel intentus nervo levis arcus equino,
 Vincula semper habens irresoluta manet.
 Tecta rigent fixis veluti vallata sagittis.
 Porta que vix firma summovet arma fera.
 Adde loci faciem nec fronde nec arbore tecti:
 Et quod iners hyemi continuatur hyems.
 Hic me pugnantem cum frigore, cumque sagittis,
 Cumque meo fato quarta fatigat hyems.
 Fine carent lacrymæ, nisi cum stupor obstitit illis,
 Et similis morti corpora torpor habet.
 Felicem Nioben, quamvis tot funera vidit,
 Quæ posuit sensum saxea facta malis.
 Vos quoque felices, quarum clementia fratrem
 Cortice velavit Populus ora novo.
 Ille ego sum, lignum qui non admittor in ullum:
 Ille ego sum, frustra qui lapis esse velim.
 Ipsa Medusa oculis veniat licet obvia nostris,
 Amittet vires protinus ipsa suas.

Vivi-

Vivimus, ut nunquam sensu careamus amaro,
 Et gravior longa sit mea pœna mora.
 Sic inconsumptum Tityi, semperque renascens
 Non perit, ut possit sæpe perire, jecur
 At puto, cum requies, medicinaque publica curæ
 Somnus adest, solitis nox venit orba malis.
 Somnia me terrent veros imitantia casus,
 Et vigilant sensus in mea damna mei.
 Aut ego Sarmaticas videor vitare sagittas,
 Aut dare captivas in fera vincla manus.
 Aut, ubi decipior melioris imagine somni,
 Aspicio patriæ tecta relicta meæ.
 Et modo vobiscum, quos sum veneratus amici,
 Et modo cum chara conjuge multa loquor.
 Sic, ubi percepta est brevis & non vera voluptas,
 Pejor ab admonitu fit status ille boni.
 Sive dies igitur caput hoc miserabile cernit,
 Sive pruinosa noctis aguntur equi.
 Sic mea perpetuis liquefcunt pectora curis,
 Ignibus admotis ut nova cera solet.
 Sæpe precor mortem, mortem quoque deprecor idem
 Ne mea Sarmaticum contegat ossa solum.
 Cum subit, Augusti quæ sit clementia, credo
 Mollia naufragiis littora posse dari.
 Cum video quam sint mea fata tenacia, frangor;
 Spesque levis magno victa timore cadit.
 Nec tamen ulterius quicquam sperove, precorve,
 Quam male mutato posse carere loco.
 Aut hoc, aut nihil est, pro me tentate modeste
 Gratia quod salvo vestra pudore queat.

Epistola III. Ad Maximum.

ARGUMENTUM.

Persequitur superioris Epistolæ argumentum. Patrocinium Maximi implorat ob affinitatem.

L 6

Su-

Suſcipe Romanæ facundia Maxime linguæ,
 Difficilis cauſæ mite patrocinium.
 Eſt mala (confiteor) ſed te bona fiet agente.
 Lenia pro miſera fac modo verba fuga.
 Neſcit enim Cæſar, quamvis Deus omnia norit,
 Ultimus hic qua ſit conditione locus.
 Magna tenent illud numen molimina rerum:
 Hæc eſt cæleſti pectore cura minor.
 Non vacat, in qua ſint poſiti regione Tomitæ,
 Quærere, finitimo vix loca nota Getæ.
 Aut quid Sauromatæ faciunt, quid Jazyges arcus,
 Cultaque Oreſtæ Taurica terra Deæ.
 Quæque aliæ gentes, ubi frigore conſtitit Iſter,
 Dura meant celeri terga per amnis equo.
 Maxima pars hominum nec te pulcherrima curat
 Roma nec Auſonii militis arma timet.
 Dant illis animos arcus, plenæque pharetræ,
 Quamque libet longis curſibus aptus equus.
 Quodque ſitum didicere diu tolerare, famemque
 Quodque ſequens nullas hoſtis habebit aquas.
 Ira viri mitis non me miſiſſet in iſtam,
 Si fatiſ hæc illi nota fuiſſet humus.
 Nec me, nec quemquam Romanum gaudet ab hoſte,
 Meque minus, vitam cui dedit ipſe, capi.
 Noluſt, ut poterat, minimo me perdere nutu:
 Nil opus eſt ullis in mea fata Getiſ.
 Sed neque cur morerer quicquam mihi comperit actû,
 Et minus infeſtus quam fuit, eſſe poteſt.
 Tunc quoque nil fecit, niſi quod facere ipſe coegi.
 Pene etiam merito parciore ira meo eſt.
 Dii faciunt igitur, quorum miſiſſimus ille eſt.
 Alma nihil majus Cæſare terra ferat.
 Utque diu ſub eò ſic ſit ſub Cæſare terra,
 Perque manus hujus tradita gentis eant.
 Attu tam placido, quam nos quoque ſenſimus illum,
 Judice, pro lacrymis ora reſolue meis.
 Non petiſ ut bene ſit, ſed uti male tutius, utque
 Exilium ſævo diſtet ab hoſte meum.

Quam-

Quamque dedere mihi præſentia numina vitam,
 Non adimat ſtriſto ſquallidus enſe Getes.
 Denique ſi moriar, ſubeam pacatius aruum,
 Oſſa nec à Scythica noſtra premantur humo:
 Nec male compoſitos, ut ſcilicet exule dignum eſt,
 Biſtonii cineres angula pulſet equi.
 Et ne, ſi ſupereſt aliquis poſt funera ſenſus,
 Terreat hic manes Sarmatis umbra meos.
 Cæſaris hæc animum poterant audita movere,
 Maxime, moviſſent ſi tamen ante tuum.
 Vox precor anguſtas pro me tua molliat aures:
 Auxilio trepidiſ quæ ſolet eſſe reis.
 Aſſuetaque tibi doctæ dulcedine linguæ,
 Equandi ſuperis pectora fleſte viri.
 Non tibi Theromedon, cruduſve rogabitur Atreus,
 Quique ſuis homines pabula fecit equis:
 Sed piger ad pænas princeps, ad præmia veloc:
 Quique dolet, quoties cogitur eſſe ferox.
 Qui vicit ſemper, victiſ ut parcere poſſet,
 Clauſit & æterna civica bella ſera.
 Multa metu pænæ, pæna qui pauca coerçet,
 Et jacit invita fulmina rara manu.
 Ergo tam placidas orator miſiſus ad aures,
 Ut propior patriæ ſit fuga noſtra, roga.
 Ille ego ſum, qui te colui, quem feſta ſolebat
 Inter conuivas menſe videre tuos.
 Ille ego, qui duxi veſtros Hymeneon ad ignes,
 Et cecini ſauſto carmina digna toro.
 Cujus te ſolitum memini laudare libellos,
 Exceptiſ, domino qui nocuere ſuo.
 Cui tua non numquam miranti ſcripta legebas.
 Ille ego, de veſtra cui data nupta domo eſt.
 Hanc probat, & primo dilectam ſemper ab ævo
 Eſt inter comites Martia cenſa ſuas.
 Inque ſuis habuit matertera Cæſaris ante,
 Quarum iudicio ſi qua probata, proba eſt.
 Ipſa ſua melior fama, laudantibus iſtis,
 Claudia diuina non eguiſſet ope.

Nos

Noſ quoque præteritos ſine labe perëgimus annos:
 Proxima pars vitæ tranſilienda meeſt.
 Sed de me ut fileam, conjux mea ſarcina veſtra eſt.
 Non potes hanc ſalva diſſimulare fide.
 Conſugit hæc ad vos, veſtraſque amplectitur aras;
 Jure venit cultos ad ſibi quiſque Deos.
 Plenſque rogat, precibus lenito Cæſare veſtris,
 Buſta ſui ſiant ut propiora viri.

Epistoła IV. Ad Ruſinum.

ARGUMENTUM.

Ex Ruſini litteris magnam ſe cepiſſe voluptatem &
 ſpem fatetur Poeta: nec tamèn eas quamvis elo-
 quentes, tantam vim habuiſſe docet, ut dolorem
 potuerint amovere. Cauſam deinde aſſignat. Tum
 reſellit eorum exempla, quos ipſe dixerat forti
 animo tuſiſſe exilium, ea ratione quod illi tam
 longe à patria non exulaſſent. Fatetur tamen po-
 ſtremo, ſi poſſet ejus animus leniri, ipſius præce-
 pta & litteras elegantiffimas id facturas fuiſſe, quas
 loco magni muneris ſe accepiſſe dicit.

Hanc tibi Naſo tuus mittit, Ruſine, ſalutem,
 Qui miſer eſt, ulli ſi ſuus eſſe poteſt.
 Reddita conſuſe nuper ſolatia menti
 Auxilium noſtris ſpemque tulere malis.
 Utque Machaoniis Pæantius artibus heros
 Lenito medicam vulnere ſenſit operem.
 Sic ego mente jacens, & acerbo ſaucius ictu,
 Admonitu cæpi fortior eſſe tuo.
 Et jam deſiciens ſic ad tua verba revixi,
 Ut ſolet inſuſo vena redire mero.
 Nec tamen exhibuit tantas ſacundia vires,
 Ut mea ſint diſtis pectora ſana tuis.
 Ut multum demas noſtro de pectore curæ,
 Non minus exhausto, quo ſuperabit, erit.

Tem-

Tempore ducetur longo fortaiſſe cicatrix:
 Horrent admotas vulnera cruda manus.
 Non eſt in medico ſemper relevetur ut æger;
 Interdum doſta plus valet arte malum.
 Certis, ut è molli ſanguis pulmone remiſſus
 Ad Stygias certo limite ducat aquas?
 Afferat ipſe licet ſacras Epidaurius herbas,
 Sanabit nulla vulnera cordis ope.
 Tollere nodofam neſcit medicina podagram,
 Nec formidatis auxiliatur aquis.
 Cura quoque interdum nulla eſt medicabilis arte;
 Aut ſi ſit, longa eſt attenuanda mora.
 Cum bene firmarunt animum præcepta jacentem;
 Sumptaque ſunt nobis pectoris arma tui.
 Ruſus amor patriæ ratione valentior omni,
 Quod tua fecerunt ſcripta, retexit opus.
 Sive pium vis hoc, ſeu vis muliebre vocari,
 Conſiteor miſero molle cor eſſe mihi.
 Non dubia eſt Ithaci prudentia; ſed tamen optat
 Fumum de patriis poſſe videre focis.
 Neſcio qua natale ſolum dulcedine cunctos
 Ducit, & immemores non finit eſſe ſui.
 Quid melius Roma? Scythico quid frigore pejus?
 Huc tamen ex illa barbarus urbe fugit.
 Cum bene ſint clauſe cavea Pandione natæ,
 Nititur in ſylvas quæque redire ſuas.
 Aſuetos Tauri ſaltus, aſſucta Leones
 (Nec feritas illos impedit) antra petunt.
 Tu tamen exilli morſus è pectore noſtro
 Fomentis ſperas cedere poſſe tuis.
 Effice, vos ipſi ne tam mihi ſtis amandi,
 Talibus ut levius ſit cœruſſe malum.
 At, puto, qua fueram genitus tellure carenti,
 In tamen humano contigit eſſe loco.
 Orbis in extremi jaceo deſertus arenis,
 Fert ubi perpetuas obruta terra nives.
 Non ager hic pomum, non dulces educat uvas,
 Non ſalices ripa, robora monte virent.

Neve